

T'imagines una bicicleta que et parla i no hi veus ningú?

Vaja... Valdrà més començar pel principi.

La història de la bicicleta va succeir fa ja molts anys en un poble petit de la Serra d'Albarrasí, a la província de Terol.

Allà vivia un nen que tenia un nom més gran que un edifici de trenta plantes. Es deia Mundo, encara que de vegades li deien Mundito o Mundi.

En Mundo no tenia més de set o vuit anys.

En aquella època, els infants anaven poc a l'escola. El pare d'en Mundo havia tingut sort i sabia llegir molt bé. La seva mare no. Les nenes quasi no tenien oportunitat d'aprendre i encara menys d'anar a l'institut o a la Universitat, per això so-

naven estrany paraules com *metgessa*, *enginyera* o *advocada*.

En Mundo era un nen tan espavilat que amb prou feines havia après a llegir tallant les paraules i ja acompanyava el seu pare en el trasllat del ramat de cabres i ovelles a les pastures.

L'Antonio, que així anomenaven el pare d'en Mundo, tenia més de mil cinc-cents caps de bestiar.

En realitat no eren caps, eren ovelles senceres. Tenia més de mil cinc-centes ovelles.

I a més hi havia les cabres, amb els seus caps intactes, col·locades al seu lloc, que n'eren més de cinquanta.

Les cabretes i els bens molt petits es quedaven a la pleta, amb les seves mares de cria, fins que creïxessin i es possessin forts per, després, poder caminar durant moltes hores.

A en Mundo l'encantava exercir de mare adoptiva quan alguna ovella o alguna cabra no disposaven de prou llet per alimentar les seves cries.

El més divertit era alletar dues cabretes alhora amb un sol biberó.

—Suques un dit a la llet i l’hi fiques a la boca per enganyar-la una mica mentre s’espera. Després li treus de la boca el biberó a l’altra i li poses el dit, mentre l’hi dónes a aquesta. Així vas alletant totes dues —li havia explicat la seva mare.

La primera vegada, en Mundo va enretirar el dit de seguida:

—Ai, que se me l’empassa!

Però aviat va aprendre que aquelles pessigolles no eren perilloses i, cada cop que ho havia de fer, gairebé es trencava de riure.

Aquell dia en Mundo s'havia llevat abans que el sol per acompanyar el seu pare a les pastures.

De camí cap a la serra es veien la muralla i les cases d'Albarrasí baixant cap al riu Guadalaviar.

No és que els habitatges tinguessin rodes per desplaçar-se fins a l'aigua, sinó que estaven col·locats els uns més avall que els altres al vessant de la muntanya, tots dins dels murs de pedra que s'anaven obrint cap al riu. Semblaven boniques peces de joieria brodades al mantell d'un mag. Totes de color rosa menys una.

—Papa, des d'aquí es veu la casa blava!

—I tu saps per què l'han pintat d'aquest color?

—En Mundo va negar amb un gest i el seu pare li va explicar—: Fa molt de temps, el seu propietari es va enamorar d'una dona andalusa que trobava

a faltar la seva terra i va ser llavors quan la va fer pintar del color de la seva casa de Jaén.

—També era blava?

—És clar. I, a més, li va posar reixes a les finestres i les va omplir de geranis, tal com a ella li agradava.

—I tu com ho has sabut?

—L'ofici de pastor t'ensenya a recordar moltes coses que has llegit o que has sentit. Dónes voltes al cap contínuament.

—Seré pastor, com tu. Jo també penso molt.

I en Mundo va pensar que el més probable seria que els esperés una jornada avorrida en la qual tot allò que succeiria ja fos previst, fins i tot les torres de pedres que construiria, tal com li havia ensenyat el seu pare, per anar deixant empremtes del seu pas pels camins a les pastures.

Però es va equivocar.

Al primer revolt, després de deixar el poble enrere, en Mundo es va trobar un sender nou, un sender que no havia vist mai abans.

Mai, així...

El terra estava ple de forats fondos com pous.

Uns homes forçuts tractaven d'aixecar un tronc enorme, que estava ficat dins d'un forat, mentre tres cavalls estiraven unes cordes lligades al tronc, guiats per un altre home.

—Amunt!

—Amunt!

—Amunt!

Cridava, cada poca estona, l'home que guiava els cavalls. Era l'encarregat de marcar el ritme perquè tots fessin força alhora.

Estaven posant pals de telefonia, que així anomenaven aquells troncs tan alts que ficaven als forats.

Però en Mundo no sabia res de telèfons.

No s'imaginava que es pogués parlar amb persones que són molt lluny, sense cridar-los com faria un ogre gegant, ni tan sols coneixia el llenguatge dels senyals de fum de què li havia parlat el seu pare alguna vegada.

Ni, per descomptat, havia sentit a parlar de mòbils, ni de *smartphones* o d'*iphones*, ja que ni s'havien inventat.